

Kurtinančiai tyli naktis dvipusiam name arba Ką padarysi...

by Audrius Tyliūnas

Pirmas

Už truputį pravertų durų koridoriuje staiga nurimo šurmulys su dažnais linksmo juoko elementais. Sustabdžiau siuvimo mašiną, pritildžiau radiją ir truputį patvarkydamas suplyšusias juodas užuolaidas sėdėjau įtempęs ausis. Kalbos buvo labai užslopintos, bet pasistengiau išgirsti kuo daugiau. Prieš tai Karolio nebuvo siuvykloje, regis, tik dabar atėjo.

– Ką tu sau galvoji?! Sakiau gi, kad šiandien išeiginė diena. Ko čia juos visus sukvietai?

– Aš... Mes turim daug užsakymų, nežinau, pagalvojau... – kažką lemeno Saulius, bet, regis, Karoliui, kaip viršininkui, nelabai rūpėjo dabar jo pasiteisinimai.

– Eikit greičiau visi namo. Skirstykitės, – pradėjo bruzdėti kėdės ir čezėti striukės, Karolis lygtai dar sumurmėjo. – Kol dar nesutemo...

Pasigirdo koridoriuje žingsniai. Galvojau, ateina ir man pasakyti, kad eičiau namo. Bet jie nutilo.

– Tu ką, nesupranti, kaip tai rimta? – dabar Karolio su Sauliumi balsai skambėjo labai aiškiai, nors jie tik šnibždėjosi.

– Dieną, galvojau, gi nieko tokio.

– Negalima taip rizikuot. Kad daugiau tai nepasikartotų. Jei sakau, kad tą dieną išeiginė, vadinasi niekas šitame name ir nesirodo.

Jiems nuėjus pasijaučiau truputį nemaloniai. Buvau pasiklausęs kalbų, kurių neturėjau išgirsti. Todėl apsimėčiau, kad nieko negirdėjau. Net ir kas buvo prieangyje. Vėl pasigarsinau radiją. Buvo be dešimt penkios. Grojo gan linksma muzika. Užsiuvinėjau keistas skyles juodoje medžiagoje ir vis laukiau, kol kažkas ateis ir man pasakys tą patį, ką sakė kitiems. Bruzdesys prieangy nutilo. Kažkas truputį stipriau trinkelėjo pagrindines duris. Dabar muzikos iš radijo skambesiai kaip reikiant išsiskyrė iš visur tvyrančios tylos.

– Dabar, Sauliau, tik eik greičiau iš čia, bet kad kitą kartą... – pritildžiau radiją, Karoliui pradėjus kalbėti. Jis iškart sukľuso. – Palauk, čia tu palikai radiją tam kambary?

Atskubėjo žingsniai koridoriuje. Prasivėrė durys. Tuo pačiu ir piktas, ir išsigandęs Karolis numetė žvilgsnį į mane. Ant raukšlėtos kaktos kambario lubų lempa išryškino siaurą ir ilgą baltą randą.

– O tu čia ką darai?!

– Aš, aš užbaiginėju šitą užuolaidą, – prikimysiu balsu bandžiau kažkaip teisintis, pakilnodamas mano siuvinėjamą juodą medžiagą.

– Baigėsi darbo laikas. Eik namo. Ką, negirdėjai, kaip visiems sakiau?

– Amm... nemaniau, kad...

– Greitai tik, – griežtai nutraukė Karolis mano sunkiai formuluojamą pasiteisinimą ir išėjo.

Žinojau, kad jau baigėsi darbo laikas, bet norėjau užbaigti pradėtą darbą. Plius, dar man daug geriau sekėsi dirbti, kai nebuvau varomas ir dirbau papildomai, savo noru. Ir dar skylių jau visai nedaug liko. Taigi nusprendžiau dar ramiai užbaigt. Buvo be penkių 17 valandų.

– Tu, – pro siaurą durų plyšį mačiau, kaip Karolis įniršęs grūmojo Sauliui, – niekur neisi, kol nepasirūpinsi, kad tas vaikas paliktų šitą vietą. Ir patikrink, ar nepalikai dar kažkur besislepiančių savo naujakurių.

– Eina sau, visai užmiršau.

– Pasiskubink, penkias minutes turi.

Man liko užsiūti viena nedidelė skylė. Per centrą. Tačiau jau šiek tiek tylesni, tačiau pilni pasimetimo žingsniai girdėjosi tiesiai už durų. Jos ir vėl prasivėrė. Saulius kalbėjo draugiškiau, tačiau jo išbalusiame veide matėsi begalinis nerimas.

– Greičiau, dingstam iš čia.

Bet pamatęs, kad aš visai ramiai reaguojau, nesiskubindamas, pagriebė mane už rankovės ir ištempė iš kėdės. Tempiamas stumtelėjau kėdę ir užkliudžiau radiją, kurios garso ratukas užkliudė siuvimo mašiną, ir todėl linksma ir ritminga muzika dabar užpildė visą koridorių.

– Gerai, gerai! Nereikia manęs tempti. Ir pats sugebu eiti.

Sauliaus paleistas pasitaisiau rankovę. Kitam kambarėlyje, panašiam kaip mano, sugavau kažkokios keistos moteriškos, akmeniniu veidu, žvilgsnį. Ji sėdėjo ant tokios pačios kėdės kaip mano ir taip pat užsiuvinėjo skylę juodoms medžiagoms. Prie durų iš kartoninės dėžės Karolis ėmė tas pačias juodas medžiagas (jau su užsiūtom skylėm, bei naujas, nėkart nesuplyšusias) ir kabino ant langų, vietoj buvusių šviesių užuolaidų. Ėmiau striukę nuo pakabos.

– Paskubėk, – nekantriai trypčiodamas vietoje Saulius patapšnojo man per nugarą.

– Žmonės, greičiau, greičiau, paskubėkit. Minutę turit iki penkių. – net neatsigręžęs, užbaiginėdamas kabinti juodas užuolaidas ragino viršininkas.

– O kaip ta darbuotoja aname kambarėlyje? Ji neina namo? O Jūs irgi neinat? – klausiau Karolio.

– Greičiau, greičiau, apsirengsi lauke, o klausimus gali palaikyt kitai dienai, – šnibždėjo man Saulius.

– Kas? Dar yra kažkas kambariuose? Sauliau!

– Ten Jolita tikriausiai, prašau, galim jau eit? Dingstu aš iš čia, – Saulius buvo kaip reikiant persigandęs.

Jis griebė mane už rankos ir jau suėmęs rankeną norėjo pravert duris, bet tada Karolis sušuko:

– Palaukit! Neikit niekur. Jau viskas. Per vėlu.

Saulius nustėro. Nežinau, kodėl jis taip baiminosi. Karolis man atrodė ramus. Baigė kabinti paskutinę užuolaidą ant lango. Iš mano kambarėlio sklidus muzika tilo. Pasigirdo pypsėjimas (toks, koks būna per radiją prieš sueinant kažkokiai valandai). Ir paskutinis ilgas pypt. Ir radija nutilo. Pradėjo grot pianino muzika. Iš pradžių visai darniai skambėjo garsai, bet tuoj įsimaišė ir disonansai, atrodė, tarsi pianinas po truputį išsiderina, melodinga muzika virto nedarnių skambesių klegėjimu. Jis, regis, ne tik manyje kėlė tą kaulus purtantį jausmą.

Karolis tuojau plačiais tvirtais žingsniai įžingsniavo į mano kambarėlį, sugriebė radiją ir sviedė žemėn. Radijos šipuliai pabiro po visą koridorių. Nemalonų jausmą keliantys garsai iškart nutilo. Visi stovėjom sustingę. Dabar buvo tik tyla. Kurtinanti tyla.

Antras

– Nieko tokio, viskas gerai, mes turim čiuzinių, patalų atsarginiam variantui, – Karolis ir toliau skambėjo ramiai. – Šiąnakt teks jau tau likti čia, rytoj ryte pareisi namo. Duosiu tau ryt išeiginę, galėsi namie pasilikti dėl susiklosčiusių čia visų nepatogumų – taip jis kreipėsi į mane. – Viskas bus gerai, tiesiog svarbu ramiai pralaukti naktį, sulaukti ryto ir viskas bus kaip buvę. Sauliau, eik pažiūrėk, kad visur visos šviesos būtų įjungtos ir atvesk čia Jolitą su savo tais kažkokiais baltais pūkais ir ko dar ten reikia jai, kad tuos akmenukus gamintų.

Batais prašluodamas sudaužytos radijos šukės į koridoriaus šonus Karolis priėjo arčiau mūsų. Saulius, visas drebėdamas, priėjo prie pat jo ir sušnibždėjo:

– Prašau, nenoriu aš čia likti. Juk žinai, kas čia dedas tomis naktimis. Prašau, leisk dingti iš čia.

– Ne, – tvirtai ir griežtai atšovė Karolis, atrodė, kad taip pat ir į mane kreipdamasis. – Niekas iš čia neišeina. Visi lieka name. Ir jokių išimčių, – atsisuko į gaudžiai atrodantį Saulių, – Ar gal nori grįžęs kitą namo pusę aplankyti? Eik, Sauliau, tik greičiau ir įjunk visas šviesas. Žinoma, viršuj tikiuosi supranti, kad reik tamsą palikt.

– Neee, nenoriu aš čia likti, aš neištversiu, – Saulius jau vos ne ant kelių klaupėsi, visas išbalęs ir drebant.

– Užteks! – Karolis jau prarado kantrybę. – Baik gi pagaliau verkšlenti! Nustok išsidirbinėti, susikaupk ir imkis padėti paruošti viską. Žinai, kad nieko dėl to negaliu padaryti. Liksi čia ir viskas. Kaip ir visi kiti. O dabar eik ir daryk ką pasakiau. Kuo greičiau viską paruošim, tuo daugiau Jolita galės padaryti akmenukų.

Sauliui išėjus Karolis, galima pastebėti, kad pradėjo su manim kalbėti truputį dirbtinai meiliau.

– Tu tik nesijaudink, čia Saulius taip visą laiką į viską perdėtai reaguoja, – jis ėjo aplink prie kiekvienos siuvimo mašinos ir įjunginėjo sienoje įtaisytas stalines lempas. Po juodų užuolaidų užkabinimo kambarys kaip reikiant patamsėjo (nors lauke jau ir taip temo bei blanki lubinė lempa visą laiką švietė), todėl ši dirbtinė šviesa buvo palengvėjimas širdžiai. – Paruošim tau patalus, yra čia ir vonia, dušas, galėsi nusipraust, ramiai pernaktvosi, sulauksi ryto ir viskas. Gali ir nemiegoti, bet turbūt supratai, kad į lauką išeiti jokių būdu negalima. Ir taip pat žiūrėk, neišjunk jokios, nė vienos šviesos! Čia rimtas dalykas.

Karolis baigė sujungti visas lempas prieangyje (turbūt taip pavadinčiau gan didelį kvadratinį kambarį koridoriaus gale, prie pagrindinių durų) ir vėl kreipėsi į mane. Aš vis dar stovėjau su striuke.

– Ateik, sudedam visas dėžes su užsakymais tame kampe į krūvą, – jis parodė į tolimiausią kampą prie kairės sienos (žiūrint nuo durų). Jis, galima sakyti, buvo čia tamsiausias, nes stalinės lempos buvo tik dešinėje pusėje. – Su juodais užtiesalais palik.

Iš esmės prieangyje nelabai daug ko buvo. Tik lempos ir staliukai su siuvimo mašinomis ir kėdėmis prie dešinės sienos, kažkoks keistas baltas stalas su vienu dideliu stalčiu kairėje pusėje prie sienos, pakaba rūbams prie durų ir visur besimėtančios kartoninės dėžės su visokiais rūbais, siūlais, žirkklėmis ir kitokiais siuvimo reikmenimis. Taip pat buvo ir pora dėžių su juodomis medžiagomis.

Mes greitai sudėjom visas dėžes į tą kampą. Beveik į vieną bokštą pavyko sukrauti, bet ant galo jau pradėjo virsti, tai kokį trečdalį dėžių nukėlėm ir šalia padėjom.

– Dabar padėk staliukus su siuvimo mašinomis sustumdyti į šitą pusę, kartu su kėdėmis, – Karolis pirštu parodė į kairiąją sieną. – Ir tuomet čia, – bakstelėjo į dešinėsios sienos centrą, – pastatysim tą baltą staliuką.

– O... negali tiesiog viskas būti kaip dabar yra? Mes juk nepakeisim tarpusavio padėties.

– Nežinau čia. Tiesiog. Jolita čia reiks dirbti, ir jai reikia būtent čia vietos. Ji nėra kalbi, nepaaiškina, bet aš labai ir nesigilinu. Tiesiog, reikia čia ir tiek.

– Aišku.

Nelabai gaudžiausi, kas čia vyksta, bet buvo aišku, kad kito pasirinkimo neturiu. Na, darbo turėjau, viskas buvo aišku dėl to tai tikrai, tai ir dirbau. Norėjosi, kiek tik galiu, padėti, o Karolis nemanau, kad klausimų labai laukė. Tiesiog, nenorėjau trukdyti (bandžiau įsijausti į Karolio padėtį, ir aiškiai matėsi, kiek jam atsakomybės puola), o tiesiog prisidėti, kiek tik galiu. Todėl tiesiog nieko neklausinėjęs dirbau savo darbą.

Galiausiai sustumdėm visus stalus taip, kaip Karolis ir norėjo. Dabar baltasis staliukas su dideliu stalčiu stovėjo prie dešinėsios sienos, apšviestas eilės stalinių lempų, lyg ekspozicijos objektas. Karolis pasilenkė po juo ir iš po apačios išlupo keistos banguotos formos medinę lazda su gale esančiu tokiu lyg ir riestu kažkokio mažo daikto laikikliu. Gerai apžvelgė ir atrėmė šalia į sieną. Taip pat dar dvi tokias panašias lazdas ištraukė. Ir taip pat atrėmė į sieną. Tuomet atidarė tą didįjį stalčių ir pradėjo iš jo dėlioti įvairius daiktus (daugiausia iš jų buvo panašūs į įrankius) ant stalo paviršiaus. Pirmiausia ištraukė stiklinį indelį, labai primenantį peleninę, kuriame buvo vienas pilkai žalsvas daiktelis, lyg deformuotas plastilino gabaliukas, tačiau riedėdamas per indelio stiklą skleidė lyg ir akmenuko skambesį. Karolis

paėmė jį į ranką, apžiūrėjo ir sau po nosimi pamurmėjęs kažką panašaus į „O, dar užsilikęs senas yra“ sutrynė jį tarp pirštų į trupinėlius. Taip lengvai, lyg tas daiktelis būtų buvęs padarytas iš iki šiolei standžiai stovėjusių pelenų. Galiausiai tuščią stiklinę peleninę padėjo ant baltojo stalo kampo. Tuomet ėmė ir kitus daiktus iš stalčiaus. Kažką panašaus į kočėlą (tik daug mažesnę ir išraitytos formos), tada lyg ir šaukštą tokį metalinį, ilgu kotu, taip pat banguotą, lyg ir spyruoklę kažkokią ištraukė dar. Jaučiau, kad gerokai sušilau po baldų stumdymo – vis dar buvau su striuke. Todėl giliai atsikvėpęs, ir, kad mano nenutraukiamas Karolio stebėjimas neatrodytų nemaloniai, atsukęs nugarą nuėjau prie pakabos ir nusirengęs pasikabinau striukę.

– Paimk vieną kėdę ir pastatyk dar čia šalia, kai nusirengsi.

– Nesvarbu kurią?

Čia Karolis pirmąkart truputį nusijuokė.

– Ne, šitai tikrai nėra svarbu. Kėdė jokio ypatingo vaidmens čia neatlieka. Svarbu tik gerai paruošti stalą.

Man atnešus kėdę Karolis kaip tik užbaigė dėti daiktus ir uždarė tuščią stalčių. Netrukus iš Jolitos kambario lėtai praverdamas duris išžengė Saulius, rankoje laikęs didelį, pilną kažko prikimštą juodą šiukšlių maišą (bet, regis, tai kas viduj buvo labai lengva, nes Sauliui, neatrodė, kad reikia labai dėti pastangų). Kita ranka jis atsargiai išvedė iš kambario Jolitą – pagyvenusią, bet ne per daug seną moteriškėlę, apsivilkusią storu apdribusiu megztiniu. Jos veidas neturėjo jokių randų (ne kaip Karolio), beveik neturėjo ir raukšlių (gal dėl to, kad visuomet jos veidas buvo akmeninis), bet nebuvo toks lygus ir vaikiškas kaip Sauliaus. Jame nebuvo džiaugsmo, nebuvo baimės, ilgesio, troškimo, nevilties, paniekos, nebuvo žiaurumo, nebuvo laimės. Nebuvo nieko.

Saulius vedė Jolitą lyg akląją – lėtai, atsargiai, rūpestingai (nežinau, kiek jis tai darė nuoširdžiai, o kiek tik dirbtinai). Po savęs durų neuždarė – paliko pilnai atidarytas, kaip ir visas kitas, vedusias iš koridoriaus į kambarius. Tiesą sakant, nebuvo ir taip daug čia kambarių. Tik iš pirmo žvilgsnio taip atrodė. Šiaip buvo keturi. Artimiausi prie prieangio buvo mano ir Jolitos darbo kambariai. Mano iš kairės, jos iš dešinės. Šiek tiek toliau – dar 2 kambariai. Iš kairės buvo vonios kambarys, iš dešinės toks pusiau sandėliukas su laiptais į palėpę. Bet vienos durys buvo paliktos uždarytos. Jos buvo pačiame koridoriaus gale. Jos vienintelės išsiskyrė savo senoviniu raštuotu stiliumi. Nebuvo panašu, kad tos durys vestų į tokį patį paprastą kambarį kaip kiti. Labiau priminė, kad ten būtų tiesiog kita namo dalis. Atskirta nuo šitos.

– Va, čia sėskis. Paruošta jau viskas, – Saulius, kuris jau buvo nusiraminęs ir visai neatrodė išsigandęs, padėjo Jolitai atsisėsti (šiaip ji neatrodė lyg neišgali, tiesiog sunkiai ir lėtai reaguojanti į aplinką).

Juodą maišą Saulius pastatė prie stalo ir atraitojo viršų. Viduje buvo lyg kokia balta vata, tik su trupučiu blizgesio. Jolita nusirengė megztinį – po juo buvo tik su maike trumpom rankovėm (kaip jai nebuvo šalta?), – pasidėjo jį ant kelių, pasipešė gerą gabalą tos medžiagos ir jį pasitaisė sau ant stalo. Paėmė tą įrankį, panašų į kočėlą, ir pradėjo kočioti. Visa tai atrodė tikrai be ryšio. Nesupratau, kam išvis kažko tokio gali prireikti. Ir nepaisant to, dar sudarytas vaizdas, kad tai tikrai rimta. Atrodė labiau kaip pasityčiojimas.

– O tos durys neturi būti atvertos? – rodydamas į koridoriaus gale buvusias senovines duris klausiau Karolio.

– Ne, ten viskas ir taip gerai. Ten jau nuo seniausių laikų gyvena tokia senutė, dar nuo tada, kai mes čia nebuvom įsikūrę, ir ji daug labiau viską išmano ir už mane. Ji ir pati sugeba susitvarkyt viską.

– Aišku.

– Šiaip jau ir gali eiti ruošti miegoti, matei, dušas ten, kur tualetas – vonios kambarys. Po tavęs galės Saulius eiti...

– Ne, aš neisiu miegoti, – nutraukė jis Karolį.

– Gerai, galėsi čia su mumis prieangy pabūti.

Karolis vėl kreipėsi į mane:

– Ten visko yra, švarūs rankšluosčiai, naujas dantų šepetėlis ir taip toliau. Čiužinį tavo darbo kambarį padėsiu.

– Gerai, ačiū, aš tuomet ir eisiu, – atsakiau ir nuėjau į vonios kambarį.

Užsidariau duris (pasirodo Karolis leido) ir nusiprausiau. Po to besivalydamas dantis ir bežiūrėdamas į veidrodį, pastebėjau vienam bliūde gulintį tamsų skudurą. kažko jis patraukė mano dėmesį. Tik dabar, išsiskalavęs burną, už visų kvėpiklių pajaučiau silpną nemalonų dvoką. Apžiūrėjau tą skudurą – dvokasėjo būtent iš jo. Jis buvo sausas, o jo tamsumas buvo kažkiek bordinis. Buvo kažkas tamsiai bordinio sukietėję ant bliūdo dugno. Supratęs pašiurpau. Tai buvo kraujas. Greitai atsitraukiau. Daugiau ten nežiūrėjau ir stengiausi tiesiog pamiršti. Bet, deja, išėjęs iš vonios kambario jau nebežiūrėjau į Karolį taip pat.

Po savęs duris palikau praviras, kaip ir turbūt turėjau. Vos netyčia iš inercijos neužgesinau šviesos, bet tuojau sugavau save. Karolis baiginėjo sušluoti radijos šukės iš koridoriaus. Iš prieangio sklido verdamo vandens garsas. Sauliaus kitur aplink nesimatė, tai turbūt jis ten ir virė.

– Va, kaip tik pasirodei, tuoj, palauk, – Karolis išpylė šiukšles į šiukšlėdėžę, o šluotą padėjo į sandėliuko kambarį.

Tuomet jis pirmas įėjo į mano darbo kambarėlį. Aš nusekiau iš paskos. Čia buvo pagudytas čiužinys (ankščiau nebūčiau pagalvojęs, kad čia galėtų toks tilpti), užklota balta paklodė ir padėta vienspalvė nedidukė pagalvė.

– Pala, dar tau reik užsiklot kažkuo, – jis truputį pasidairė ir pagriebė nuo stalo prie siuvimo mašinos gulėjusį juodą užtiesimą (tą, kur neužbaigiau siūti). – Geriau su rūbais miegok, šalta bus. Kito ko užsikloti papildomai nėra. Bet šitą būtinai būk užsiklojęs. Nesvarbu ar miegosi, ar ne.

Na, man nelabai ko kito ir beliko, tiesą sakant. Atsiguliau, užsiklojau tuo juodu užtiesimu ir bandžiau užmigti.

Viskas. Viskas baigta. Dabar tik užmiegu, prabundu ryte ir visko lyg nebūtų buvę. Karolis paliko praviras duris. Šviesa kambarį irgi, žinoma, degė. Todėl užmigti sekė gan sunkiai. Guli tiesiog ant nugaros – šviesa. Guli ant šono – šviesa. Ant kito šono – ta pati ryški šviesa, einanti nuo lubose įtaisytos lempos. Galiausiai užsitempiau juodą užtiesimą tiesiog ant galvos. Jame, žinoma, buvo truputį tarpų tarp suaustų siūlų (galėjau, jei norėjau, matyti visai gerai aplinką), tačiau šviesa žymiai prislopo.

Jau beveik užmigus ausys pagavo tokius garsus: prieangio silpno balsų garso fone kažkas pravėrė girgždančias duris, lėti šlepečių šleptelėjimai nuėjo nuo vieno koridoriaus galo link kito, čia, prieangyje, juos pasitiko kviečiantis užėti Karolio balsas.

– Sveiki, sveiki, užėikit, pralauksim naktį visi kartu? Gal arbatos?

– Juodos, jei galima, – sulemeno drebantį senutės balsas.

Maždaug ties čia ir užmigau.

Trečias

Mane pažadino sudaužyto puodelio garsas. Ne iš karto prasiblaiviau. Dar iš pradžių sunkiai skyriau ar sapnuoju ar ne. Bet tuojau garsai praskaidrėjo (čia turbūt gerai pasidarbavo visą laiką plieskianti šviesa). Dūžtančio puodelio garsą sekė šurmulyš. Girdėjosi balsai, tokie kaip, „atsargiau, gi“, „mano mylimiausias puodukas“, „nenušiplikei?“, „tuo atnešiu skudurą“. Stumdėsi kėdės, dundėjo žingsniai. Vieni praėjo per koridorių, pro mano kambarį. Man regis, tai buvo Karolis, tiksliai negalėjau pasakyti, mat vis dar buvau užsidengęs galvą juodu užtiesimu (nelabai norėjau nusiimti, nes ryški šviesa ir taip gan stipriai akino), mačiau tik, kad tas žmogus buvo apsisiautęs tokiu pačiu juodu užtiesimu. Buvo mintis atsikelti ir padėti jiems susitvarkyti, bet pagalvojau, kad jau miegu, tai miegu. Nesivarginsiu keltis, kažkaip ir be manęs išsivers. Čia gi ne tragedija, turbūt tik maišyčiaus po kojoms be naudos. Todėl tiesiog vėl nusisukau nuo durų, įsikniaubiau į pagalvę ir toliau mėginau miegoti. Šurmulyš dar nerimo.

Išgirdau šviesos jungiklio spragtelėjimą. Palubėse kabojusi lempa išsijungė. Tuojau ištraukiau galvą iš po užtiesimo ir atsisukau į durų pusę. Iš koridoriaus dar sklido truputis šviesos (durys buvo praviros), todėl sugebėjau įmatyti lubas.

Bei ant jų aukštyn galva stovinčią neaiškią juodą ir ilgą, labai ilgą, labai labai ilgą figūrą, su dar ilgesnėmis rankom (lengvai galėjo pasiekti grindis), kurių galuose žibėjo taip pat neproporcingai ilgi, aštrūs ir blizgantys metaliniai nagai. Durys staiga užsitrenkė. Kambary tapo visiškai tamsu. Juodos figūros nebesugebėjau išskirti iš tamsos. Vėl palindau visas po užtiesimu ir stengiausi ten tūnoti kuo tyliau. Atsikelti ir uždegti šviesos neišdrįsau (tai buvo akimirkos reikalas, kaip pasielgsiu). Girdėjau tylų šliaužimą per lubas (lyg rudeninių lapų čeržėjimas). Tiesiai virš manęs pasigirdo tylus ir skardus lyg girgždančių durų dzeržgimas. Garsai koridoriuje nutilo. Buvo kurtinanti tyla. Tas keistas dzeržgesys nesiskaitė, nes jis nebuvo panašus į normalų garsą. Jis buvo kitoks – tyla vis tiek jautėsi. Per mano užtiesimą, įtemptą virš pilvo, lėtai brūžavo nagai. Trūko oro. Širdis daužės lyg pašėlus. Suklykiau iš visos gerklės kaip vaikas. Nieko. Ir toliau stėjo tyla su tyliu geležinių nagų brūžinimu per juodą medžiagą, koridoriuje nieko nesigirdėjo. Regis, pabaisa neturėjo su nagais kur užsikabinti, kad praplėštų medžiagą. Bet būtent tada prisiminiau, kad šitam užtiesime dar buvo likus viena skylė. Ir ji dabar buvo būtent man virš pilvo. Suklykiau dar kartą, šįkart įgarsindamas žodžius „PADĖKIT!“.

Ir vėl nieko. Nagai pradėjo narstyti mano užtiesimą lyg pašėlę, dzeržgimas vis garsėjo, pabaisos nagai užsikabino už skylės ir didžiule jėga dar labiau ją praplėšė. Kartu su mano džemperiu, su po juo buvusiu maike. Kartu po ją nutirpo ir oda. Skausmo nejaučiau. Staiga ryžtingai atsivėrė durys. Spragtelėjo jungiklis, ir kambarį nuplieskė šviesa, suteikdama vaizdą visai mano vaizduotei. Nutilo dzeržgimas ir vėl pasigirdo koridoriaus šurmulyš. Blizgantys metaliniai kruvini nagai pasitraukė, palikdami mano suplėšyto kruvino džemperio vaizdą. Kraujas ant tų nagų lėtai į juos susigėrė. Ore buvo pakibęs vienas kraujo lašas, jis lyg lėtai „persisvėrė“ į lubų pusę ir nukrito ant jų, lyg gravitacija lašą veikė aukštyn. Ir susigėrė į jas. Pabaisa staiga visu greičiu pradėjo šliaužti link tarp durų stovėjusio Karolio. Numečiau į šalį juodąją užtiesalą ir tik tada pajaučiau per pilvą lyg peilį perėjusį skausmą. Karolis, apsisiaustęs tokia pačia juoda medžiaga, rankose laikė medinę išraitytą lazda (tokią, kokią ištraukė iš po baltojo stalo) su įtaisytu skaidriai žaliu akmenuku jos gale. Jis įbedė tą lazda į juodąją pabaisą ir toji vos prisilietusi visa sulindo į tą akmenuką, jį visą nudažydama juodai. Karolis tuojau pat ištraukė juodą akmenuką, aplink kurį jau skraidė juoda masė. Nusikeikęs netyčia išmetė iš rankų – akmenukas pakibo ore (kaip tas kraujo lašas). Karolis tuoj sugriebė jį (tik dabar pamačiau ant Karolio rankų buvusius nudeginimo randus) ir kažkur išbėgo į koridoriaus galo pusę. Man regis, į sandėliuką. Galvojau pažiūrėti, ką jis darys su tuo akmenuku ir apsupusia aplink jį juoda mase, tačiau vos bandant atsikelti vėl susmeigė į pilvą peiliai. Ir nusprendžiau tiesiog atsigulti, nusiimti suplėšytus rūbus ir apžiūrėti žaizdą.

Tuoju prie durų išdygo senutė: malonaus, nuoširdaus, draugiško veido, truputį su kupra (tikrai nedidele). Ji pažvelgė į mane tokia susirūpinusia veido išraiška, kad verkti norėjos, bet tada dar gaudžiau sulemenus „Vargšas vaikas... Tuoju viskas bus tvarkoj, nesijaudink, aš greitai“ dingo koridoriaus gale už savo durų. Toliau viskas vyko labai greitai. Tarpdury pasirodė Saulius:

– Oje kiek kraujo, tuoju, ateis Danutė, ji buvus seselė, žinos ką daryt. Oje, kiek kraujo...

Vos jam spėjus sudejuot vėl pasirodė senutė (regis, jos vardas buvo Danutė) su daugybe pleistrų, dezinfekcinio skysčio ir kitų reikmenų. Apvalė žaizdą – pasirodo, nebuvo ji tokia baisi. Nebuvo labai gili, tiesiog tęsėsi per visą pilvą. Tuoju ji ją sutvarkė (kažko dar užtepė) ir už kelių minučių jau nebeatrodžiau kaip paskersta kiaulė – ant pilvo švietė daugybė baltų didžiulių pleistrų.

– Geriau pagulėk dabar, bet netrukus turėtu užgyti.

Nelabai supratau, kaip tokia žaizda gali užgyti „netrukus“, bet ji čia labiau išmanė mediciną nei aš. Man padėkojus, tarpdury vėl pasirodė tas pats mane išgelbėjęs Karolis. Dešinės rankos delną dabar jis šaldė šaldytų žirnelių maišeliu.

– Nematei, kas užgesino šviesą ir uždarė duris?

– Ne, tik mačiau, kaip kažkas praėjo čia po to, kai sudužo puodukas.

– Kur tu buvai? – klausė Sauliaus.

– Aš... ašėjau šukes išmest į sandėliuką.

– Ašėjau tada atnešti šluotos, – betvarkydama aplink mane pridūrė Danutė.

– O šluota nebuvo kartais tame pačiame sandėliuke? – bandė kažką išsiaiškinti Karolis.

– Taip, todėl mačiau kaip ten buvo Saulius.

– Bet aš tavęs tai nemačiau, - įsiterpė Saulius.

– O Jūs, Karoli, kur buvot? – Danutė nukreipė žvilgsnį į jį.

– Aš? Ašėjau skuduro atnešt. Tikrai visi matėt.

– Na, aš tai konkrečiai nemačiau, tik girdėjau kaip sakėt. O ir praeinant pro šoną neturėjo būti labai sunku užgesinti šviesą ir uždaryti duris.

– Atsiprašau, – Karolis buvo pasipiktinęs, – aš jam išgelbėjau gyvybę. Kam man tai reikėjo daryti, jei norėjau kad jis mirtų? Ir jei jau taip nesunku buvo užgesinti šviesą ir uždaryt duris, tai bet kas iš mūsų tai galėjo padaryt. Visi buvom kažkur apie koridorių.

– O kaip Jolita? – įsiterpia aš.

– Ji visą laiką sėdėjo prie stalo ir darė akmenukus, kur jai daugiau eiti, – paaiškino Karolis. – O ko tu nieko nerėkei? Nesišaukei pagalbos? Kol pastebėjau uždarytas duris... galėjo jau būti ir per vėlu.

– Kaip gi. Šaukiau. Du kartus. Tikrai garsiai. Ką, niekas negirdėjot?

Visi lėtai purtė galvas.

– Gerai, nesvarbu dabar jau. Šitą turėk, – Karolis pakėlė nuo grindų juodą užtiesimą su didžiule skylė. – Jei ne jis, pabaisa iškart būtų tave papjovus. Tik gal vis dėlto atnešiu kitą, be skylių. Ir kitąkart būk geras, užbaik siūti *visas* skyles prieš naudodamas.

Karolis išėjo. Saulius su Danute liko. Saulius:

– O tu tikrai nematei nieko, kas padėtų atpažint, kas užgesino pas tave šviesą?

– Nu tikrai ne. Buvau nusisukęs nuo durų tada, – atsakiau.

Danutė:

– Tau pasisekė, kad Jolita jau buvo pagaminus vieną žaliąjį akmenuką. Kitaip Karolis nebūtų rizikavęs...

Tuoju pasirodė Karolis su nauju juodu užtiesimu ir padavė jį man. Užsiklojau. Žaizdą jau nebe taip skaudėjo. Ir, tiesą sakant, man jau nebelabai ir rūpėjo visi čia šito namo reikalai, pabaisos ir magija. Jau pakankamai pamačiau.

– Gal jau dabar galiu grįžti namo? *Pageidaučiau* jau eiti namo.

Karolis:

– Deja ne, teks tau likti čia. Kaip ir visiems. Sakiau gi, iki ryto niekam negalima iš čia išeiti. Be išimčių.

– Bet kodėl?

Karolis prisėdo. Tuo tarpu Saulius pasitraukė iš mūsų „ratelio“.

– Supranti, vieną kartą per mėnesį būna tokia naktis, kai, kaip čia tau pasakius, keičiasi erdvė aplink, lyg atsiveria visos nematytos realybės atmainos. O šis namas lyg sujungia tas visas realybės atmainas, jei taip pasakius. Tiesiog, išėjus iš šito namo realybė gali labai pasikeisti, tu to nesuvaldysi, ir labai tikėtina, kad daugiau ir nebesugrįši į būtent šią realybę. Ir, kaip sakant, pamatysi būtent kitą namo pusę, kuri nėra šioje realybėje, – joje nieko nerasi, nors mes dar ten būsim. Tu išėjęs amžinai gali užstrigti kažkur, kur viskas bus, tarkim, kitokiomis spalvomis, ir ten nebebus jokių žmonių. Būsi tik vienas. Todėl, manau, jau geriau čia truputį susižeisti, nei įstrigti kažkur, kur tavo gyvybė tiesiog neturės jokios reikšmės.

– Manęs vos nenužudė!

– Suprantu, man irgi taip yra buvę, – parodė į ant kaktos buvusį randą, – bet patikėk, tu tikrai nenori įstrigti kitoje namo pusėje.

Susivokęs, kad nieko negaliu padaryti, susitaikiau ir vis dar pilnas įniršio, kad visai nakčiai įstrigau kažkokiam name kur pilna pabaisų, bei viskuo nusivylęs sutikau su Karoliu.

– Na, tai, regis, teks pralaukti visą naktį šitam name.

Danutė vel prakalbo:

– Manau jau gali nusiimti pleistrus.

– Jau, taip greit? – šiaip jau ir nejaučiau jokio skausmo, bet netikėjau, kad tokia žaizda taip greitai gali sugyti.

– Taip, taip.

Pamėginau atklijuoti pleistrus su Danutės pagalba. Po jais tebuvo tik keletas sukrešėjusio kraujo nešvarumų aplink ilgą ploną baltą randą. Žaizdos nebebuvo.

Ketvirtas

Netrukus visi sėdėjom prieangy ant iš sandėliuko atneštų čiužinių, atrėmę nugaras į radiatorius, užsikloję juodais užtiesimais, ir gėrėm arbatą. Karolis man davė megztinį (labai panašų į Jolitos), kad nereikėtų dėvėti tų savo kruvinų suplyšusių rūbų. Po tokios patirties nusprendžiau likusią naktį praleisti su visais kartu, ne vienas, bei ne miegodamas, sąmoningas, kad kažko nepraleisčiau, kas, na, žinot, atimtų man gyvybę. Jolita vienintelė sėdėjo kėdėje prie stalo ir dirbo. Bet jos darbas rodėsi labai svarbus. Saulius snūduriavo, Karolis buvo visai žvalus, Danutė nepasakyčiau, kad buvo nei apsnūdus, nei žvali, tiesiog susimąščius.

Stebėjau, kaip dirba Jolita. Ji, regis, kaip tik užbaiginėjo vieną akmenuką. Niekaip negalėjau patikėti, ar logiškai suvokti, kaip iš baltos blizgančios vatos galima gauti žalią akmenuką. Bet dabar pats pamačiau savo akimis. Jolita paėmė jau gan standų vatos kamuoliuką ir įdėjo į tokį prietaisą, primenantį riešutų gliaudyklę, tik su tokiais samtukais galuose. Kamuoliukas buvo gerokai per didelis tiem samtukam. Jolita suėmė to prietaiso rankenas ir stipriai suspaudė tą baltą medžiagą (iš jos ištempusių raumeningų rankų, kurios nebuvo uždengtos juodu pledu, neatrodė, kad ji būtų labai silpna). Kamuoliukas lėtai traukėsi, kietėjo ir žaliavo. Iš baltos į blankią žalsvą, į skaidresnę ir galiausiai į sodrią žalią. Visa tai atrodė stebuklinga, bet tuo pačiu ir gan keista. Ištraukė akmenuką iš prietaiso ir įmetė į tuščią stiklinį indelį, primenantį peleninę. Ir tuomet nejučiomis žvilgtelėjo į sau ant kelių gulintį megztinį ir jį truputį pataisė. Ne taip, lyg jis būtų benukrentas, bet lyg kažką norėtų uždengti. Tai buvo taip pat keista, kaip ir likęs jos elgesys, nepanašus į sveiko žmogaus.

– Karoli, nenorit papasakot nuo ko viskas prasidėjo?

Karolis pasitaisė ir atsisėdo tiesiau. Siurbtelėjo arbatos ir nenutraukdamas kalbos viską papasakojo:

– Na, mano istorija toliausiai siekia tada, kai prieš maždaug metus norėjau atidaryti siuvyklą, ieškojau tinkamos vietos, kur galima būtų išsinomuoti, bet mano akį užkliudė skelbimas būtent šito namo. Aišku, tik pusės. Ir ji buvo parduodama labai pigiai. Kažkaip net keista pasirodė, aplink čia gyvenamosios vietos labai brangios. Pasirodo, čia buvo tokia istorija su paskutiniais savininkais – vieną naktį jie visi dingo, palikdami tik kai kur kruvinas grindis. Kūnų nieks nerado. Kaip ir kaltinamųjų. Prieš tai buvę savininkai niekuo nenukentėjo, bet nepraėjus nei mėnesiui jie vieną dieną sumanė persikraustyti ir greitai ir pigiai pardavė šitą namo pusę. Taip pat žmonės buvo prisigalvoję visokių istorijų, susijusių su šia vieta. Na, bet kaina tikrai viiliojo. Plius, dar nesiruošiau čia gyventi, galvojau, gal gyventi ir nebūtų maloni vieta, žinant visokių čia istorijų, tačiau kaip dieniniui darbui tai neatrodė problema. Tai ir nusipirkau. Ne už ilgo, kai pradėjau čia įkurdinėti siuvyklą, Danutė man viską papasakojo. Iš pradžių netikėjau, bet kai atėjo pirmoji naktis, Danutė sakė pasilikti – pirmąkart tuomet pamačiau juodąsias pabaisas. Po tos nakties rimtai apsvarsčiau viską, bet nieko nekeičiau. Jau turėjau daug darbuotojų, nesinorėjo visko sugadinti. Ir taip pat tai tevyko tik vienąkart per mėnesį, ir dar naktį, taigi

galima buvo ir kažkaip išsiversti. Vėliau supratau, kad vis dėlto man reik budėt tomis naktimis, kad nebūtų apgadintas turtas. Tai štai ir visa istorija iš mano pusės. Jei nori kažko senesnio, kažkokios priešistorės, tai klausk Danutės, ji čia gyvena dar nuo tada, kai nebuvo pristatyta šita namo pusė. Tik jos, kiek žinau, istorija šiek tiek liūdnė.

Danutė ir taip atrodė gan liūdna, nesinorėjo jos dar kalbint. Saulius snaudė, Jolita dirbo, supratau, kad mano čia smalsumas nėra labai pageidaujamas. Todėl daugiau jokių klausimų neuždaviau ir pasitenkinau paprasčiausiu „aišku“.

– Gerai, einu dar užsiplikyt arbatos, norės dar kažkas? – Karolis kėlėsi nuo čiužinio ir lėtai stojosi.

Nuo garsiai Karolio paskelbto pasiteiravimo prasibūdino ir Saulius.

– Ne, jau pakanka man, eisiu į tualetą, – Saulius atsistojo ir išėjo.

Danutė ir Jolita vieningai lėtai purtė galvas.

– Aš mielai dar išgerčiau, žalios, – išsiskyriau iš vieningos nuomonės.

Padaviau savo tuščią puoduką. Karoliui nuėjus į Jolitos kambarį, kur buvo visos arbatžolės, ieškoti žalios arbatos (nežinau, gal ir sau kažkokios kitos arbatos ieškojo, kad taip ilgai užtruko) atsikėliau nuo čiužinio ir aš. Danutė jau ką tik, regis, panėrė į miegą, pasvirus ir atrėmus galvą į radiatoriaus šoną. Atsistojęs truputį paslėpinėjau aplink, prasimankštindamas (pasirąžiau dar porą kartų) ir šiaip pagandydamas akis, ir tuojau nusprendžiau, kad ir aš noriu į tualetą – regis, čia įtakos turėjo ta arbata. Taigi, vos prasidarius vonios kambario durims nurūkiau pro jas ir užtrenkiau priešais pat iš ten ką tik išėjusio Sauliaus nosį. Po tualetų reikalų nuleidinėdamas vandenį, man regis, išgirdau kažkur iš koridoriaus jungiklio spragtelėjimą. Negalėjau būt užtikrintas, mat, vandens bėgimo garsas užgožė tą, turbūt įsivaizduojamą, menkutį spragtelėjimą. Plaunantis rankas lyg ir vėl spragtelėjo kažkas (du kartus). Išėjau iš tualetų – Karolis tik tada galutinai surado arbatžolės (kiek vargo jam sukėliau) ir nuėjo į priangį virti arbatos. Pravėrus vonios kambario duris šviesa metė ryškų, kontrastingą atšvaitą ant koridoriaus grindų. Sandėliukas priešais buvo tamsus, nors durys ir buvo praviros. Šalia mėtėsi susivyniojęs juodas užtiesimas. Kažkoks pailgas susiglamžęs maišas gulėjo sandėliuko kampe, netoli laiptų. Ant jo dar mėtėsi silpnas atšvaitas nuo kitų koridoriaus kambarių ir priangio šviesos. Užslopintų priangio balsų fone lėtai prisėlinau arčiau to maišo. Ilgas mano šešėlis uždengė dalį to, jau ne visai į maišą panašaus, daikto bei nusitęsė per lygią mūrinę sieną. Kažkas tamsaus buvo išsilieję ant grindų ir dėmė vis dar plėtėsi. Pirma pamačiau į šoną atmetą išbalusią ranką, o tuomet ir plačiai atmerktas akis, pilnas išgąščio. Tada išryškėjo ir negailestingai sudraskyto nejudančio kūno kontūrai. Iki šiol nebuvo matęs negyvo žmogaus, todėl nežinojau, kaip elgtis. Rėkti nesinorėjo, nes nejaučiau tiek baimės, šurpumo ir tragizmo (gal dėl to, kad buvo tamsu ir neaiškiai viskas matėsi). Jis tiesiog buvo miręs. Miręs ir skendintis kraujyje.

Užsidegė šviesa. Tarpdury stovėjo Karolis ir su ta pačia lazda su įtaisytu žaliu akmenuku. Norėjo kažkur besti į lubas, bet tuomet jo veidą apėmė nuostaba. Jis nuleido lazda, apsižvalgė ir atrėmė ją iš koridoriaus pusės į sieną. Tada atkreipė dėmesį ir į mane.

– Ką tu čia darai?

– Jis... jis miręs. Saulius miręs.

– Ou... – Karolis pažvelgė į dabar šviesoje daug šurpiačiau atrodžiusį sudraskytą Sauliaus kūną, iš kurio dar vis liejosi kraujas ir pildė balą ant grindų.

Mane vimdė. Karolis atsiduso ir gūžtelėjęs pečiais su užjaučiančia šypsena atsisuko į mane.

– Na... Mirė tai mirė. Ką padarysi...

Penktas

Karolis pakėlė nuo žemės Sauliaus pledą ir davė man.

– Eik, gali dar ir šitą apsimygti, kad ramiau būtų, bet šiaip jis nelabai daugiau kuo padės. Eik į prieangį ir ten tiesiog būk, niekur nelandžioj. Aš užtempsiu lavoną į palėpę, – jis bakstelėjo į medinį dangtį su rankena lubose, ties kur baigėsi laiptai, – viską sutvarkysiu ir taip pat ateisiu. Žiūrėk, tiesiog neįkliūk į tos senutės spąstus, niekur nelandžiok ir galėsi ramiai pralaukti naktį ir viską baigta bus. Ne per daugiausiai ir liko jau, iki saulės patekėjimo apie penkios valandos. Tiesiog, saugokis senutės spąstų, čia ji norėjo tave nužudyti, o po to nužudė Saulių. Kito varianto nėra. Ir čia. Iš tamsos pabaisos tiesiog nepabėga, jas reikia pagauti, o čia, kaip matei, nebuvo jokios pabaisos, čia turėjo ji prikišti nagus, sugalvojęs kažką, nes akmenukų daugiau nebuvo. Arba gal buvo pavogęs akmenuką iš ankščiau, nežinau. Bet čia ji. Tiesiog, saugokis jos spąstų, nelisk, kur nereik, ir viską gerai bus. Eik dabar.

Aš ir nuėjau į prieangį. Atsisėdau ant to paties čiužinio, ant kurio dar vis snūduriavo Danutė. Sauliaus pledu neužsiklojau. Tiesiog laikiau rankose ir žiūrėjau. Gal Karolis ir teisus. Tiesiog reikia pralaukti naktį ir nieko nedaryti.

Jolita sau ramiai darė akmenukus, kažką dabar įnirtingai daužydama. Pažvelgiau į Danutę. Iš jos mielo veido tikrai negalėjai pasakyti, kad ji būtų žudikė. O Jolita, ji pati net nesugeba nueiti kažkur be pagalbos, turbūt net nesupranta, ką mes aplink išvis kalbam. O gal čia pats Karolis? Kai mane išgelbėjo nuo pabaisos, tai turbūt tiesiog buvo tokia situacija, kur kitaip būtų išsidavęs. Tai tik jis ir neleido mum su Sauliu eiti namo. Ir būtent mus kėsinosi nužudyti. Ir dabar apkaltino Danutę. Bet kam visa tai?

Ir ką, baigsis naktis, ir kas tada? Karolis sėkmingai įvykdys savo kažkokį planą, užslėps įkalčius ir nieko? Arba tiesiog jis galiausiai sukurs planą kaip ir manim atsikratyti. Ne, nesėdėsiu čia ir tiesiog nelauksiu, kol baigsis naktis. Reikia kažko imtis.

Nuėčiau Sauliaus pledą į šoną. Žvilgtelėjau į ant Jolitos stalo stovėjusią peleninę. Ji dabar buvo tuščia. Būčiau pasiėmęs lazda ir įtaisęs akmenuką, bet dabar nebuvo prasmės ir imti tiesiog lazdos.

Lėtai nusėlinau prie sandėliuko. Atsargiai žvilgtelėjau vidun, kad Karolis manęs nepastebėtų. Jo lazda buvo atremta į sieną, prie laiptų (nebuvo reikalo man ją griebti, nebūtų Karolis man pakenkęs su ja). Kruvina šliaužė kuo toliau nuo negražiai išteplojusios sienos ir truputį aplink grindis balos, tuo labiau menkėjo. Nuo laiptų kapsinčio kraujo garsą vis užgoždavo Karolio pastangas tempiant Sauliaus lavoną atskleidžiantis garsas. Karolis buvo susikūpinęs, jo raumenys buvo įsitempę lyg žvėries. Jo nugara jau siekė lubose esantį medinį, iš lentų sukaltą liuką. Jis įsirišė į tą liuką ir lyg atsilošęs išvertė jį per vyrius į palėpę. Pasigirdo duslus trinkelėjimas. Regis, ten buvo padėtas paminkštinimas (palėpėje ant grindų). Palėpėje buvo visiškai tamsu, tačiau iš sandėliuko sklidusi šviesa padėjo kažką įmatyti. Tai buvo nedidelis, tačiau pakankamo dydžio, kad uždengtų visą užlipimą į palėpę, gaubtas iš tos pačios juodos medžiagos. Jis lyg plėvesavo ore. Kažkur aukštai girdėjos tylūs ošimas. Jis vis garsėjo. Garsėjo ir panašėjo į tą patį girgždesį. Tą patį, kurį girdėjau, kai mane buvo užpuolus toji pabaisa. Tik šis buvo toks labiau... labiau sodresnis. Dabar tik pastebėjau karts nuo karto ant plėvesuojančio juodos medžiagos gaubto išryškėjančius vienam taške sukoncentruotus medžiagos įtempimus. Tokius lyg išryškėjančius smailumus. Garsėjant dzeržgesiui daugėjo ir šitų smailių medžiagos įtempimų. Karolis pagaliau užtempė lavoną. Paguldė šalia liuko skylės ir tuomet nustumė toliau (tikrai už gaubto ribų, nežinau, kaip praėjo pro medžiagą tuomet lavonas). Sugebėjau įmatyti, kad tą medžiagą dabar jau pašėlusiai narstė ne kas kita, kaip spindintys metaliniai nagai. Jų čia buvo nesuskaičiuojama galybė. Dzeržgesys dabar buvo lyg tūkstantis kurtinančių dzeržgesių ir cypimų. Karolis, persisvėręs per atbrailą, griebė medinį dangtį už rankenos ir truputį palipęs laiptais žemyn užtrenkė. Beuždarant dangtį pasigirdo medžiagos plyšimo garsas. Dzeržgimas truputį prislopo, bet nenutilo. Dangtyje trūko vienos lentos.

– Šūdas! – Karolis visas susiraukęs skubėjo nusivilkti juodą pledą.

Girgždesių gaudesys stiprėjo. Karolis, vos sugraibydamas rankose juodą pledą, mėgino užtaisyti skylę.

– Šūdas, šūdas.

Karolis viena ranka prilaikė medžiagą vienoje skylės pusėje. Tuoj būtų uždengęs ir visą skylę, prilaikydamas medžiagą kita ranka kitoje skylės pusėje, bet čia pat jo neapsaugotą ranką, laikančią neprispaustą prie lubų medžiagos galą, pervėrė ilgas smailus metalinis nagas. Karolis surėkė kažką panašaus į „Aaa!“. Jolita su Danute subruzdėjo prieangy. Galėjau kažką daryti, bet nemanau, kad tai būtų kažką pakeitę. Gal nebent į blogąją pusę. Karolis ištraukė persmeigtą

ranką ir kita ją sugriebė už riešo. Kraujas pasruvo delnu, lašėjo aukštyr ant lubų ir į jas gėrėsi. Iš skylės liuke išlindo dar devyni ilgi metaliniai nagai ant apanglėjusių ir lyg smala išteptų ilgų plonų pirštų. Jie įsirėžė į lubas. Karolis nubildėjo nuo laiptų. Juodas užtiesalas nuskrido į šalį. Įnirtingai alsuodamas bandė sugraibyti ant grindų nukritusią lazda. Ilgos juodos rankos kabinosi iš skylės lubose. Girgždesys, kuris jau buvo labiau panašus į spieгимą, staiga be galo pagarsėjo. Užesys palėpėje liko. Užsidengiau ausis. Regis, savo judesiu atkreipiau Karolio dėmesį.

– Ką tu čia darai?! Bėk, bėk iš čia greičiau! Čia spąstai!

Aš negalėjau pajudėti iš vietos. Negalėjau pajudinti kojų. Gal iš dalies ir nenorėjau pajudėti. Norėjau viską pamatyti. Juodoji būtybė tuoj visa išsirangė pro skylę ir prilipo prie lubų, neturėdama kokrečiau pavidalo, lyg kažkokia blizganti juoda dėmė. Ir tuomet išsitiesė ir įgavo formą, panašią į ištįsusio žmogaus. Aukštą, liesą, ilgomis rankomis ir taip pat ilgaus metaliniais blizgančiais nagais. Tuoj pro skylę pradėjo lįsti ir antra tokia pabaisa. Ir trečia. Pirmoji staiga užsimojo su savo metaliniais nagais į Karolį, bet jis neatsistojęs spėjo atsitraukti, pagriebti lazda ir ją įbesti į tą pabaisą. Ji sulindo visa į žalsvą akmenuką lazdos gale ir nudažė jį juodai. Truputį pritilo girgždesys, bet čia jau vėl jį kėlė antroji pabaisa, jau irgi beveik išsitiesus ant lubų ir įgavus žmogišką (jei taip galima pavadinti) formą. Pro skylę liuke lindo jau ir ketvirtos, ir penktos pabaisos nagai. Ir šeštos, ir septintos, ir... toliau jau nebeatsekiau skaičiaus. Karolis numetė lazda į šoną, greitai atsistojo ir vos beveik pilnai išvengė antrosios pabaisos grybšnio. Ji kliudė koją. Karolis truputį suklupo. Regis, laikas buvo ir man jau judėti. Pamačiau viską. Dabar jau buvo ne per labiausiai man palanki situacija. Nei buvo Karoliui. Pabaisa šliaužė lubomis lyg tekanti smala link Karolio. Aš bėgau prieangio link. Karolis irgi, truputį šlubuodamas, bandė neatsilikti. Pabaisa persiropštė per sandėliuko durų staktą. Prieangy Danutė, su lazda rankose, stovinti šalia Jolitos stalo, man mosavo rankomis ir kažką žiopčiojo be garso. Pabaisa nejudėjo labai greitai, todėl atbėbęs į prieangy sugebėjau kažkiek nutolti – tada girgždesys staiga nutilo ir išgirdau berėkiančios Danutės balsą.

– Ko durų neuždarei?! Šaukiau gi! – tuomet atsisuko į Jolitą. – Greičiau! Greičiau suspausk tą vilną ir duok man akmenuką!

Po akimirkos čia įšlubavo ir Karolis, girgždesys vėl kurtino, bet niekas ausų neužsidengė. Dabar girdėjosi ir Karolio dūstantis balsas:

– Palėpė... Liuke skylė, pabaisos lenda, reikia užtaisyti tą skylę... – net ir po viso šito jis išlaikė savo tvirtumą, rimtumą ir komandavimo gaidelę.

– Skylės neužtaisyti dabar, reikėjo uždaryti duris. Ką galvojai išeidamas iš sandėliuko? – Danutė atkirto.

Pabaisa įsiropštė jau ir ant prieangio lubų. Mudu su Danute atsitraukėm į tolimiausią prieangio kampą, netoli Jolitos stalo. Danutė užsidengė savo juoda pledą ir ant galvos – aš pasekiau jos pavyzdžiu. Jolita net nesuregavo ir liko sėdėti prie stalo kaip sėdėjęs. O Karolis nespėjo. Nespėjo pagriebti iš kartoninės dėžės juodos medžiagos ir pasitraukti į tolimiausią kampą. Per jo nugarą perėjo vienas drykstelėjimas. Vėl grybšnis per jį, suklupusį. Nežmoniškas riksmas (jis neužgožė girgždesių ir cypimų, jie buvo kitokie, nebuvo kaip garsai). Kraujas, krintantis ant lubų ir besigeriantis į jas. Kas tiško ant pabaisos, susigėrė į ją. Dar pora negailestingų grybšnių ir riksmas nutilo. Paskui lubų betraukiamą kraują užkilo ir Karolio kūnas. Nukrito ant lubų ir taip pat susmigo į jas.

– Aš sugausiu pabaisą, o tu greitesnis, tau reikės nubėgti, įmesti lazda į sandėliuką, uždaryti duris ir užgesinti šviesą, kad kitos pabaisos čia nepatektų, – Danutė kreipėsi į mane.

Suskambėjo stiklinis indelis. Danutė griebė Jolitos įmestą akmenuką, akimirksniu įtaisė į lazdos galą ir įbedė į pabaisą. Aš nieko nelaukęs griebiau iš Danutės rankų tą lazda ir kiek tik galėdamas greičiau nubėgau sandėliuko link. Juoda skraistė sekė lazdos galą, kol man tik pribėgus prie durų susigėrė į žalią akmenuką. Čia jau per durų staktą lipo dvi pabaisos. Su ta lazda kiek tik galėjau greitai stumtelėjau (nežinau, ar tai išvis buvo reikšminga), įmečiau lazda vidun ir užtrenkiau duris. Spragtelėjau šalia sienoje buvusį šviesos jungiklį. Girgždesiai už durų po truputį tilo. Kaip ir bendras užesys.

Šeštas

Dar stovėjau prie durų. Laukiau, kol užesys nurims visiškai. Bet, iš tikrųjų, man nerūpėjo, ar tos pabaisos nurimo, ar dar ne. Tiesiog norėjau stovėti ir kažko laukti. Tiesiog stovėti, aprimti, susivokti savyje ir galbūt paprasčiausiai prabusti iš šito nesuprantamo, keisto ir nenusisekusio sapno. Nespėjęs sulaukti visiškos tylos, ar tiesiog sugalvoti, ką dabar daryčiau, krūptelėjau. Mane už rankos sugriebė Danutė, ir eidama tolyn, nelėtindama žingsnio patempė link durų, vedančių į jos namo pusę.

– Greičiau, eime, – sušnibždėjo.

Aš labai ir nesvarsčiau, ar eiti, ar ne. Išvis dabar nelabai ką ir begalvojau. Pasakė, tai ir darau. Būtų kažkas kitas ką nors pasakęs pirmas, turbūt dabar tai ir daryčiau.

Danutė vis žvilgčiodama per petį atidarė medinės senovines duris. Jos sugirgždėjo. Mes įėjom. Danutė jas uždarė. Patalpa čia buvo panašaus dydžio kaip prieangis. Tik čia durys į lauką (buvo pusiau iš stiklo) buvo ne tiesiai priešais, o kairėje sienoje. Sienoje priešais buvo pora paprastų medinių durų, jos turbūt vedė į kitus kambarius. Patalpa buvo pakankamai šviesi, tačiau truputį blankesnė, nei tam prieangy. Visą šviesą čia skleidė tik keletas stalinių lempų. Nors buvo lempų ir lubose, jos nebuvo įjungtos. Taip pat čia buvo daug žemesnės lubos. Jomis ropinėjo begalė juodų vorų (nepasakyčiau, kad jie buvo labai maži). Kaip ir ant langų, bei lauko durų. Bendru vaizdu lubos ir langai atrodė, kad tiesiog vibruoja, o vietomis net ir banguoja. Visi vorai bendrai skleidė labai tylų ir tolygų šnibždesį. Kambario buvo didelė (atrodė labai patogi) sofa, televizorius, didelė rūbų spinta ir komoda, ant kurios stovėjo veidrodis, ko gero (negalėjau tiksliai pasakyti, nes buvo uždengtas raštuota medžiaga). Ant grindų tarp sofos ir televizoriaus gulėjo didelis raštuotas kilimas. Mes neprisėdom ant sofos – likom stovėti netoli durų.

– Jolitos nėra prieangy. Tik spėjau nususukti ir truputį paeiti į šoną, ji dingo. Ji dabar gali būti bet kur, – padarė pauzę. – Tuos spąstus turėjo kažkas padaryti. Juk nemanai, kad tai aš.

Tai jau geriau nebūtų ji. Nes kitaip tai aš atėjau tiesiai į jos spąstus. Nė kiek net nesvarstęs. Ko gero, kad ne ji, kitaip jau turbūt nebebūčiau gyvas.

– Tai ji, Jolita čia viską suplanavo. Mes turim rimtai saugotis jos spąstų bei jos pačios, patikėk, ji stipri. Mum tik reikia išlaukt... – Danutė sustojo, atsiduso ir nuleidusi akis lėtai, lyg pati tuo netikėtų ir nebeturėtų jokios vities, užbaigė. – Išlaukt iki ryto.

Tuomet nutilo. Lyg truputėlį susimąstė ir tada jau prašneko daug ramesniu, labiau ne aiškinančiu man, o išreiškiančiu pačią savo savijautą balsu.

– Negaliu patikėti, kad nebėra net Karolio. Jis atrodė kaip vienas iš stipriausių. Tikrai maniau, kad jis bus vienas iš ilgiausiai išgyvenusių, kad jo niekas neįveiks. Bet štai, jo kaip nebūta.

Vėl nutilo ir tada kaip niekad liūdnai, lyg ne savu balsu, lyg būtų pilna gniuždančios beprasmybės sulemeno:

– Ar tai išvis kažkada baigsis?...

Ir vėl ta pati gilaus apmąstymo pauzė. Net nemalonu jau buvo čia stovėti ir klausyti Danutės išsipasakojimų. Nenorėjau čia būti. Nenorėjau niekur būti. Tiesiog norėjau išnykti. Kodėl aš išvis turiu kažką apmąstyti, kažką sugalvoti, susigalvoti sau prasmę, tikslą? Vorai, pavyzdžiui, virš galvos kaip ropinėjo, taip ir ropinėja. Niekas nepasikeitė. Dėl nieko jie nesijaudina. Niekas jiems nerūpi. Tiesiog ropinėja ir tiek. Nemąsto, kas būtų, jei būtų viskas kitaip, ar ką tiesiog būtų galima padaryti, kad viskas būtų kitaip. Tiesiog gyvena ir tiek.

Lyg kažką sugalvojus ar tiesiog atsipeikėjęs Danutė vėl prakalbo savo aiškinančiu-nurodančiu balsu.

– Tau reikia pasislėpt. Pasislėpt, kad Jolita nerastų. Jau du iš mūsų ji nugalabijo, nugalabys ir tave, jei nesisaugosi.

– Bet kam jai tai? Kodėl ji nori, kad mes įkliūtumėm į spąstus ir mirtumėm?

– Šito aš nežinau. Turbūt ir nesužinosiu. Bet žinau tikrai, kad jei nesisaugosi, tai tikrai tuomet mirsi. Ir ne pačia ramiausia mirtimi. Eik, – ji švelniai mane stumtelėjo už nugaros, – lįsk į šitą spintą, užsidaryk ir lik čia, kol neišauš.

Aš taip ir padariau. Pravėriau spintos duris, praskirsičiau rūbus (šiaip jų nebuvo labai daug) ir įlindęs atsisėdau, atsirėmęs į vieną spintos šoną. Danutė uždarė duris. Jose buvo keletas plyšių, pro kuriuos gan aiškiai matėsi kambario vaizdas, tai pro juos daugiausia ir spoksojau. Turbūt tai buvo geriausias variantas. Sėdėti pasislėpus ir tiesiog pralaukti. Nors jau net pati Danutė neatrodė, kad labai tikėtų, kad dar egzistuoja toks dalykas kaip „pralaukti iki ryto“. Bet ką daugiau dabar ir besugalvosi. Gal jau laikas ir pasiduoti? O gal aš jau ir pasidaviau?

Danutė prisėdo ant sofos. Kodėl *ji* niekur nesislepia? Prisėdo, atsiduso (vėl) ir įsistebeilijo į duris priešais. Dabar jos veide nebuvo jokio linksnumo. Nuoširdumas gal ir liko, negaliu pasakyti, tačiau šypsnyčio net menkiausio nebuvo. Tik tas nuščiuvęs veidas. Pasėdėjo taip sustingęs gerą minutę, lyg apmąsčius savo gyvenimą, ir lėtai atsikėlus nulingavo prie komodos. Atidarė apatinį stalčių (neatrodė, kad labai lengvai) ir iš ten iškėlė kažką panašaus į storą juodą liemenę. Ji taip pat neatrodė kaip labai lengva. Vienas voras nukrito nuo lubų, greit nubėgo prie sienos, užkopė ją ir vėl įsimaišė į bendrą vorų būrį. Danutė užsidėjo sau ant pečių tą sunkiai atrodančią liemenę ir užsisegė. Atrodė, kad ne tik liemenė ją slegia, bet ir žemos lubos, su storu vorų „sluoksniu“. Gal man tik pasirodė, bet iš tos storos liemenės kyšojo kažkoks mėlynas laidas. Danutė lėtai, šlubčiodama nupėdino prie durų, atidarė jas ir išėjo. Pro paliktas pravertas duris sklido šviesa, kuri gan kontrastingai apšvietė grindis. Žinau, kad man ji prisakė nelįsti iš spintos, kol neišauš. Bet smalsumas nugalėjo. *Turėjau* žinoti, ką ji sumanė, kur eina. Ir jei jau ji ten eina, neturėtų tai būti labai pavojinga. Danutė, manau, protinga, nelįstų į pavojų. Taigi lėtai pravėriau spintos duris ir stengdamasis skleisti kuo mažiau garsų (kad Jolita nesuprastų, kur aš esu) lėtai nutipenau prie pravirų durų. Atsargiai iškišau galvą (kuo mažiau, kad manęs nepastebėtų) – koridorius buvo tuščias. Iš sandėliuko sklido užesys. Jis vis garsėjo. KABOOM! Sprogimo banga nubloškė mane ant storo raštuoto kilimo. Ausys apkurto. Lubos praplyšo. Ilgi platūs blizgantys smailūs metaliniai smaigaliai persmeigė lubas – vienas, praskridęs pro plyšį, pralėkė tiesiai pro mane. Įsmigo į lentų ir cemento gabalais apkritusį kilimą. Buvo ir daugiau tokių, praskridusių pro plyšius lubose ir susmigusių aplink į grindis. Vorai, nukritę nuo lubų, lakstė aplink per pribyrėjusias nuolaužas (keletas perbėgo ir per mane). Tik dabar pastebėjau pro lubų plyšius varvančią ir krentančią man ant batų, ant kelių, ant kilimo, ant komodos, ant truputį išklerusių durų juodą lipnią smalą. Ji taip pat varvėjo ir sienomis. Apkurtimas prasisklaidė. Girdėjosi visur byrančios nuolaužos ir cemento trupiniai. Iš lėto atsistočiau. Kažkoks lentgalis buvo pamušęs ranką – bėgo kraujas. Juoda masė vis dar varvėjo nuo lubų. Pakėliau galvą ir dabar gerai įsižiūrėjau į vieną iš didesnių plyšių, įvairaus dydžio metalinių smaigalių susmaigstytose lubose. Mane pasiekė šviesos spindulys. Dar labiau įsižiūrėjęs pro plyšį pamačiau ir palėpės su nuneštu stogu vaizdą. Ir ten viskas buvo šviesu kaip dieną. Ir buvo kaip dieną – matėsi mėlynas dangus, švietė saulė. Nejau jau rytas? Jau baigėsi naktis? Dar ką tik buvo kažkur antra nakties. Pažvelgiau pro langus. Jie buvo taip pat aptekę smala. Vorai jais jau neberopojo. Todėl aiškiai galėjai matyti, kad už jų buvo tamsa. Ta pati gili, sodri vidurnakčio tamsa. Taip, tai vis dar buvo naktis, nepaisant apgaulingo vaizdo lubų plyšiuose.

Septintas

Viskas nutilo. Ausys pilnai prisitaikė. Ore sklendė toks keistas puvėsių kvapas – pasirodo, tai buvo ta tiršta juoda masė. Susiėmiau už rankos – tik dabar pilnai pajutau skausmą. Vorai išsilakstė (sulindo į atsiradusius plyšius grindyse). Šviesa, sklidusi iš plyšių lubose, nebebuvo tokia tikroviška – labiau priminė dirbtinę šviesą (kartais net įgaudavo tam tikros spalvos atspalvį). Durys buvo gan plačiai prasivėrusios, vieni vyriai buvo išlūžę, tačiau koridoriaus pilnai nemačiau. Gal ir gerai: taip lengvai nepastebėtų manęs Jolita.

Galėjau grįžti atgal į spintą. Užsidaryti ir pasiduoti. Galbūt neilgai trukus mane surastų Jolita. Neaišku, ką su manim darytų. Gal ir nerastų. Tačiau dabar jau nebejaučiau, kad man būtų nesvarbu. Čia gal ta šviesa, sklidusi iš susprogusios palėpės, mane įtikino, kad viskas dar gali gerai baigtis. Kad nereikia pasiduoti. Nei šiandien, nei tiesiog gyvenime. Pabaisų juk nebėra. Tereik išvengt Jolitos. Būti pasiruošus apsiginti. Arba išvis – įveikti pačiam ją. Nusprendžiau – kovosiu. Kovosiu, kad išlikčiau, kad būčiau, kad toliau gyvenčiau. Nesėdėsiu pasislėpęs spintoje. Susidursiu su sunkumais ir juos įveiksiu. Ginsiuos, kovosiu, bet nesislėpsiu. Išgyvensiu visą naktį ir rytui išaušus išsilaisvinsiu. Danutė nemirė veltui, ji pasiaukėjo dėl ateities. Ta ateitis esu ir aš.

Jaučiau savo galią, jaučiau, kad esu kažkas, kad kažką galiu pakeisti. Rankos beveik nebeskaudėjo – ne tai man dabar rūpėjo! (Kaip gražiai susirimavo). Ištraukiau iš grindų netoliese įsmigusį žymiai mažesnę už kitus metalinį smaigalį. Jis dabar galėjo man tarnauti kaip durklas. Pagalvojęs, taip pat pasiėmiau ir po ranka pakliuvusį lentgalį, kad šiaip galėčiau tiesiog trenkti Jolitai, nenuoduriant jos. Kažkas sukrebždėjo koridoriuje. Buvo laikas veikti. Ant pirštų galų priartėjau prie

išklerusių durų. Atsargiai kyštelėjau galvą – koridorius buvo tuščias. Lentgalį tvirtai laikydamas priešais save drąsiai įžengiau pro duris. Nugaros šonas nutirpo. Iš karto po to suėmęs skausmas išsklaidė visą mano drąsą, visą ryžtą ir pripildė akis baimės, jaudulio, mirties jausmo. Viskas pranyko per akimirką. Tačiau dabar buvau tikras. Jaučiausi, kad esu tikras ir kad tas mano tikrumas yra labai laikinas. Pro pilvo šoną išlindęs kruvinas metalinis smaigalys sulindo atgal. Staigiai atsisukti nepavyko – sukrypavau lyg pingvinas. Čia, tiesiai už durų, stovėjo Jolita. Jos veidas nebuvo dabar akmeninis. Jis buvo pilnas įtūžio ir žiaurumo. Jos kaklo ir rankų raumenys buvo įsitempę, matėsi gyslos. Rankoje ji laikė kruviną metalinį smaigalį, tokį patį kaip mano. Dar galvojau kažkaip gintis su savo turimu durklu ir lentgaliu, tačiau jų nebeišlaikiau – nubildėjo ant žemės. Jolitos tvirti rankos mostai, kita prilaikant mane už peties, suvarė dar porą kartų metalinį smaigalį man į pilvą. Dabar jaučiau skausmą kaip niekad. Ankščiau visada jausmas buvo lyg su nuskausminamaisiais, bet dabar skausmas buvo tikras. Na, o jis buvo, kaip čia pasakius, lyg peilis būtų suvarytas į pilvą porą kartų. Ne, nespėjo man visas gyvenimas prabėgti pro akis. Tik spėjau nusiteikti, kad greičiausiai mirsiu. Tai jau, ko gero, mirsiu.

Vos Jolitai mane paleidus suklupau ant plytų, cemento ir kažkokiais baltais trupiniais apibarstytų grindų. Skausmas, taip staigiai perėjęs ir į galvą, suvaržė mano mintis – nelabai jau ir begalėjau apmąstyti savo tikrumo, savo noro gyventi bei savo menkumo ir trapumo. Sugebėjau tik kažkiek akis pravėręs, jausdamas begalinį skausmą, stebėti, kas dar vyksta aplinkoje. Daugiau nelabai kokių pridėtinių minčių ir beturėjau. Kraujo bėgo iš manęs absurdiškai daug, panašiai kaip kadaise iš Sauliaus lavono – skirtumas buvo tame, kad aš dar buvau kažkiek gyvas. Jolitos veido ir kaklo raumenys dabar buvo truputį atsileidę, tačiau įniršis vis dar matėsi. Ji pažiūrėjo į mane, tuomet pro sandėliuko duris per apgriautas lubas su į jas susmigusiais smaigaliais į susprogdintą šviesią palėpę, tuomet į tekančią smėlį sienomis ir tuomet vėl į mane. Sumurmėjo po nosimi: „Prakeikta senė“. Tai buvo vienintelis garsas, išėjęs iš jos, kurį aš išgirdau per visą tą laiką. Jos balsas nebuvo labai išsiskiriantis, paprasčiausias vidutinio amžiaus moteriškos balsas. Tada ji pažvelgė į prieangio duris, esančias tarp langų, uždengtų juodais užtiesalais (jie atrodė ko ne vieninteliai visai nepakitę), pakėlė mano vieną ranką nuo žemės ir tvirtai įsiremus kojomis tempė tų durų link. Paskui mane gražiai raudonai dažėsi grindys. Atitempus iki prieangio Jolita mane atrėmė į sieną šalia durų. Nuėjo prie savo balto staliuko ir atlankstė ant kėdės gulėjusį storą megztinį. Ten buvo nedidelė tašelė, truputį prasegtu užtrauktuku – matėsi viduje esantys žali akmenėliai. Jolita tuojaus užsegė ją ir subarškinus pasikabino ant peties. Ta tašelė, regis, buvo gan sunkoka (neveltui, juk pilna buvo prigrūsta tų žalių akmenėlių). Tada Jolita nusikabino nuo pakabos ir apsilvilko striukę ir tuomet pradarė duris. Gaivi vėsuma persmelkė mano dar kažką jaučiantį kūną. Jolita vėl suėmė mane už rankos ir ištempė pro duris į aklina tamsą. Čia aplinka labai greitai šviesėjo – keitėsi mums bejudant. Šviesoje pirmiausia pastebėjau ant plono sniego sluoksnio išmėtytus šiferio ir lentų gabalus, tada ir nugriautą namo stogą bei smala apvarvėjusias sienas. Jolita mane tempė palei namą. Sniegas kartais įgaudavo tam tikrą spalvą: raudoną, mėlyną, žalią. Dangus taip pat vis nusidažydavo įvairiomis spalvomis. Tik Jolita sustodavo, aplinkos vaizdas nustodavo keitėsis. Vėl pajudėdavo – vėl viskas keitėsi. Šiferio liekanos ant žemės tuoju pranyko, sniegas ištirpo, smalos ant sienų nebebuvo, namas vėl buvo su stogu. Žydrame danguje kaitino ryški saulė, tačiau greitai vėl sugrįžo prie horizonto. Dabar namas visas mirguliavo trikampiais – kaip kaleidoskopas. Žemė taip pat. Dangus irgi. Dangaus detalės atsirasdavo ant žemės, žemės – danguje. Galiausiai trikampiai susidėliojo taip, kad žemė buvo virš mūsų, o aš buvau tempiamas ant nematomo paviršiaus ore, kuris buvo ties apversto namo stogo viduriu. Galiausiai mane pritempė prie kitos namo pusės. Atrėmė į palėpės trikampio, smaigaliu sulindusio į nematomą pagrindą, lentas. Išsitraukė iš savo tašelės vieną žalią akmenuką, atidarė čia buvusias apverstas duris (jų viršus, kuris dabar buvo apačia, sutapo su nematomu pagrindu) ir įmetė mane vidun. Nukritau gilyn į pačią kraigo viršunę. Iš viršaus žiūrėjus Jolita šyptelėjo ir užtrenkė duris. Čia buvo aklina tamsa. Po akimirkos iš kažkur toliau, aukštai pasklido silpna šviesa. Ėjo pro viršuje prikabinatą juodą gaubtą iš praverto liuko ir silpnai apšvietė visą palėpę. Pakankamai, kad pastebėčiau begalę aplink mane, ant to pačio kraigo, kaip ir aš buvau, ropinėjančių pabaisų su spindinčiais metaliniais nagais. Jos pradėjo tyliai užti, tempėsi aukštyn ir siekė to juodo gaubto, iš kurio sklido šviesa. Tuo momentu viena šalia manęs buvusi pabaisa užsimojo ir susmeigė nagus tiesiai į mane. Tiesiai į veidą.